

2018. április 22. Húsvét 4. vasárnapja – Jn 10,11-18 – „Én vagyok a jó pásztor...”

A születése óta vak ember meggyógyítása hallatlan izgalmat és felháborodást keltett a farizeusok körében. Jézus szombatnapi jócselekedete és a betegség kiváltó okáról mondott állítása – sem a vak ember, sem szülei nem vétkeztek – alapjaiban rengeti meg a kor zsidóságának felfogását. A farizeusok elkergetik a meggyógyult vak embert, Jézust pedig – képtelen módon – istentelenséggel vádolják. „Ha vakok volnátok, bűnötök nem volna. De ti azt mondjátok: Látunk. Ezért megmarad bűnötök.” – mondja még a farizeusoknak, de ezután újra a tőle jól ismert képes beszédre vált, és elmondja hallgatóságának a János-evangélium egyik legszebb (bár erősen vitatott részletet is tartalmazó) példabeszédét a jó pásztorról. A rábízottakért felelős pásztor hasonlata egyenesen következik a magukat népük bölcs vezetőinek tartó farizeusok magatartása láttán. A farizeusok olyanok, mint a béresek, akik terelgetik ugyan a nyáját, de áldozatot nem hoznak érte. Nem ismerik, ezért nem is szeretik a rájuk bízott nyáját, a bajban megfutamodnak. János evangéliumának jó pásztora ismeri és szereti a nyáját, akár életét is adja juhaiért.

Jézus nem akar kétséget hagyni az őt hallgatókban, ezért meg is magyarázza a hasonlatot: ő maga a jó pásztor. Az képes jó pásztorrá válni, aki felismeri a Mennyei Atya szándékát, és aszerint is él. A Mennyei Atya szándéka, azaz terve pedig az, hogy az *ember felelős legyen a rábízottakért*. Jézus minden erejével: szavaival és cselekedeteivel az Atyától tanultakat akarta átadni tanítványainak és az őt hallgatóknak. Mert az ő Atya-tapasztalása jelentősen különbözött népe istenképtől.

Mindnyájunk felelőssége, hogy meghalljuk a bennünk élő Teremtő hangját, s ezt a hangot naponta imádságban érlelve, a szeretet mérlegére téve tovább is adjuk. Igen, naponta kell mérlegre tennem, milyen is az én istenképem! Jó pásztora vagyok-e a rám bízottaknak? Ismerem- és szeretem-e őket?

Bajnokné Benyhe Judit, Budapest